

گفت‌وگوی روزنامه صبا با علی اوسینود، بازیگر سینما و تلویزیون:

حاج اکبر، بازیگری سرشار از جسارت و خلاقیت بود

اکبر عبدی از آن چهره‌هایی بود که حضورش تنها به پرده سینما محدود نمی‌شد؛ بازیگری که با نقش‌هایش بخشی از خاطرات جمعی چند نسل از مردم ایران را ساخت و با هر لبخند، هر بغض و هر شخصیت متفاوتی که خلق می‌کرد، ردپای ماندگار از خود به جا گذاشت. رفتن او برای سینمای ایران تنها از دست دادن یک بازیگر توانمند نیست، بلکه فقدان هنرمندی است که سال‌ها با استعداد، طنازی و نگاه انسانی‌اش به نقش‌ها جان بخشید و به یکی از محبوب‌ترین چهره‌های فرهنگ و هنر این سرزمین تبدیل شد. در روزهایی که جای خالی این هنرمند بزرگ بیش از همیشه احساس می‌شود، همکارانش از خاطرات، منش حرفه‌ای و ویژگی‌هایی سخن می‌گویند که اکبر عبدی را به چهره‌ای متفاوت در تاریخ بازیگری ایران بدل کرد. علی اوسینود، بازیگر سینما و تلویزیون که تجربه همکاری با زنده‌یاد عبدی را در فیلم‌های «اخراجی‌ها ۱» و «افراطی‌ها» داشته است، در گفت‌وگو با روزنامه صبا از بازیگری می‌گوید که فراتر از اجرای نقش، به صحنه انرژی می‌بخشید و حضورش برای هم‌بازی‌هایش تجربه‌ای ماندگار بود.

سروین دهقان
گفت‌وگو

○ شما تجربه هم‌بازی شدن با زنده‌یاد اکبر عبدی را در چند اثر سینمایی داشته‌اید. از نگاه شما، مهم‌ترین ویژگی‌های حرفه‌ای و شخصیتی او چه بود و این همکاری چه تصویری از یکی از ماندگارترین بازیگران سینمای ایران در ذهن‌تان به جا گذاشت؟

من در فیلم‌های «اخراجی‌ها ۱» و «افراطی‌ها» افتخار بازی در کنار ایشان را داشتم. چیزی که درباره اکبر عبدی همیشه قابل تقدیر بود، راحتی و روان بودنش در سبک کار بود. وقتی بازی او را می‌دید، احساس می‌کردی دیالوگ‌ها را خودش نوشته است؛ آن قدر طبیعی، درست و روان اجرا می‌کرد. او به راحتی و با احترام با بازیگر مقابلش برخورد می‌کرد و به او فضا می‌داد. حتی اگر یک بازیگر کم‌تجربه کنارش قرار می‌گرفت، با بزرگواری کمک می‌کرد تا آن بازیگر بتواند بهتر دیده شود. اکبر عبدی سرشار از ایده‌های آبی بود و همیشه تلاش می‌کرد کیفیت کار را بالاتر ببرد.

○ اکبر عبدی در تعامل با بازیگران مقابل، به ویژه بازیگران جوان‌تر و کم‌تجربه، چه نقشی در شکل‌گیری فضای صحنه و ارتقای کیفیت بازی‌ها ایفا می‌کرد؟

یکی از ویژگی‌های مهم او این بود که خودش را محدود به اجرای صرف دیالوگ نمی‌کرد. حضورش در صحنه به گونه‌ای بود که به بازیگر مقابل هم انرژی می‌داد. با شناختی که از بازی، ریتم و فضای صحنه داشت، کمک می‌کرد تا تعامل بین بازیگران بهتر شکل بگیرد.

او نگاه بازیگرانه عمیقی داشت و همین باعث می‌شد حتی در کنار بازیگران کم‌تجربه هم بتواند یک فضای حرفه‌ای و پویا ایجاد کند.

○ به نظر شما چه ویژگی‌هایی باعث شد اکبر عبدی از بسیاری از بازیگران کمدی متمایز شود و جایگاه ویژه‌ای در تاریخ بازیگری ایران پیدا کند؟

بداهه‌گویی یکی از ویژگی‌های برجسته ایشان بود. اکبر عبدی توانایی این را داشت که بداهه‌های جذاب را وارد بازی کند، تیپ‌های مختلف بسازد و لهجه‌های گوناگون را بدون هیچ دغدغه‌ای اجرا کند. او در کارش جسارت داشت. از امتحان کردن موقعیت‌های تازه نمی‌ترسید و همین ویژگی باعث

او در کارش جسارت داشت. از امتحان کردن موقعیت‌های تازه نمی‌ترسید و همین ویژگی باعث

می‌شد هر نقش را با خلاقیت و انرژی خاص خودش ارائه دهد.

○ آیا در جریان همکاری با اکبر عبدی پیش آمده بود که بداهه‌پردازی‌های او به سکانس‌های تازه‌ای بدهد یا مسیر اجرای یک لحظه را جذاب‌تر کند؟

ایشان با بداهه‌پردازی، تجربه، تحلیل شخصی و گفت‌وگو با کارگردان و دیگر بازیگران، سکانس‌ها را غنی‌تر و زیباتر می‌کرد. البته منظور این نیست که مسیر اصلی صحنه یا ساختار سکانس را تغییر دهد، بلکه با اضافه کردن جزئیات، حس و رنگ بیشتری به صحنه می‌بخشید. بداهه‌های او باعث می‌شد لحظات، زنده‌تر و تاثیرگذارتر شوند.

○ از میان نقش‌های ماندگار اکبر عبدی، کدام نقش یا شخصیت را بیش از دیگر آثارش نزدیک به روحیات، توانایی‌های بازیگری و ذات هنری او می‌دانید؟

اکبر عبدی نقش‌های ماندگار زیادی دارد؛ از «مادر»، «آدم‌برفی»، «هنرپیشه»، «اجاره‌نشین‌ها»، «اخراجی‌های ۱» و بسیاری آثار دیگر. هر کدام از این نقش‌ها بخشی از توانایی و هنر او را نشان می‌دهد. اما شاید مهم‌تر از همه، خود اکبر عبدی در زندگی واقعی بود؛ همان انسانی که با مردم ارتباط داشت و با سادگی و صداقتش تاثیر می‌گذاشت.

○ اگر بخواهید یک قاب یا خاطره ماندگار از همکاری و همراهی با زنده‌یاد اکبر عبدی را برای مخاطبان روزنامه صبا روایت کنید، کدام لحظه یا ویژگی او را انتخاب می‌کنید؟

چهره کودکانه او برای من همیشه ماندگار است؛ وقتی از خاطراتش، از مردم، از حقیقت و از طنزهای کودکانه‌اش صحبت می‌کرد. او خیلی راحت و بی‌ادعا همه چیز را نقد می‌کرد. وقتی از درد آدم‌ها حرف می‌زد، خودش هم کوهی از درد بود؛ اما آرام، بی‌صدا و بدون اینکه گلایه‌ای کند، آن را تحمل می‌کرد. اکبر عبدی، اکتور سینما، ترکیبی از طنز و دردی بود. حاج اکبر، اکتور سینما و زندگی، همیشه در تاریخ فرهنگ و هنر ایران و جهان ماندگار خواهد بود. سفرش چه زود هنگام بود. روحش شاد و یادش تا ابد ابدی باد.

